

Arrest

nr. 182 006 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 november 2016.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel en verder voert ze de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze meent dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 110quinquies van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij niet alle vereiste documenten heeft voorgelegd binnen de geldigheidsduur van de bijlage 41bis (afgeleverd op 21/08/2013 en geldig 4 maanden) om aan te tonen dat ze aan de in artikel 61/7, § 1 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voldoet. De gemachtigde stelt dat de verzoekende partij zo geen machtiging voorlegt om in België te werken (een arbeidskaart B of een beroepskaart) of het bewijs van vrijstelling van een dergelijke machtiging en evenmin de documenten die vereist zijn om de activiteit als zelfstandige uit te oefenen en het bewijs dat ze op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen, om niet ten laste te vallen van de overheden. Er wordt tevens gesteld dat ze ook niet het bewijs voorlegt te beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten, om niet ten laste te vallen van de overheden, en een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt, zoals gevraagd werd in het schrijven van 25/09/2013, betekend op 01/10/2013.

De verzoekende partij betoogt dat het een raadsel is waarom toepassing gemaakt kan worden van artikel 110quinquies van het vreemdelingenbesluit en er geen toepassing wordt gemaakt van de desbetreffende wettelijke bepalingen naar aanleiding van haar aanvraag van 28 mei 2013 in toepassing van artikel 119 van het vreemdelingenbesluit inzake het statuut van langdurig ingezetene. Ze stelt dat ze uit de bestreden beslissing niet kan afleiden wat er met haar aanvraag van 28 mei 2013 is gebeurd hoewel ze in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 in toepassing van artikel 119 van het vreemdelingenbesluit. Ze voert aan dat daarop nooit een formeel antwoord is gekomen en de bestreden beslissing op geen enkele wijze motiveert omtrent de aanvraag van 28 mei 2013. De verzoekende partij stelt dat er dus onterecht toepassing is gemaakt van artikel 110quinquies van het vreemdelingenbesluit.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28 mei 2013 een bijlage 15 heeft ontvangen waarbij uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij zich bij het gemeentebestuur heeft gemeld “om zich te laten inschrijven (art. 119) – statuut: Langdurig ingezetene” en dat dit attest voorlopig het verblijf dekt tot 12 juli 2013. De bijlage 15 werd haar overhandigd overeenkomstig artikel 119 van het vreemdelingenbesluit, dat bepaalt dat telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, dient af te geven. Er wordt in artikel 115 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk bepaald dat dit document, met name de bijlage 15, het bewijs levert dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en het voorlopig zijn verblijf dekt.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de Stad Gent op 29 mei 2013 een brief verstuurde gericht aan het Politiecommissariaat Gent-West met de melding dat de verzoekende partij op 28 mei 2013 een verzoek indiende om haar verblijf als langdurig ingezetene aan te vragen en met de vraag haar verblijf op het vermeld adres te controleren. Na de positieve woonstcontrole werd de verzoekende partij op 21 augustus 2013 in het bezit gesteld van een bijlage 41bis, met name een bewijs van ontvangst van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf, dit met toepassing van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet. Immers bepaalt artikel 110quinquies, § 1, derde lid van het vreemdelingenbesluit: “Indien de in het eerste lid bedoelde vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft en hij in het bezit is van een geldig nationaal paspoort, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, overeenkomstig het model van bijlage 41bis, en een attest van immatriculatie –

model A, overeenkomstig het model van bijlage 4, dat vier maanden geldig is, aan hem af.” Vervolgens werd op 1 oktober 2013 aan de verzoekende partij een brief van 25 september 2013 betekend met de melding van de goede ontvangst van de bijlage 41bis van 21 augustus 2013, namelijk de “aanvraag om machtiging tot verblijf als Langdurig ingezetene uit een andere lidstaat” en wordt aan de burgemeester gevraagd om de verzoekende partij uit te nodigen documenten voor te leggen (zijnde als werknemer, als zelfstandige of op basis van andere doeleinden) ten laatste vóór het verstrijken van de termijn van vier maanden vanaf de afgifte van de bijlage 41bis. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij hierop een attest van arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd en een verlenging wenste aan te vragen van de bijlage 41bis (doch de bijlage 41bis was nog geldig tot 21 december 2013). De gemeentelijke ambtenaar deelde aan de verzoekende partij mee dat ze vanaf november 2013 werk diende te zoeken. Het betoog van de verzoekende partij als zou ze niet weten wat er met haar aanvraag is gebeurd is niet ernstig. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat onterecht toepassing is gemaakt van artikel 110quinquies van het vreemdelingenbesluit gelet op het bepaalde in artikel 110quinquies van het vreemdelingenbesluit ten tijde van de bestreden beslissing dat indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling bedoeld in § 1, namelijk diegene die verklaart zich in de gevallen van artikel 67/1, § 1 van de vreemdelingenwet te bevinden, niet tot het verblijf wordt gemachtigd, of indien na afloop van de termijn van vier maanden geen enkele beslissing is genomen en alle vereiste documenten niet zijn voorgelegd, de vreemdeling bedoeld in § 1 een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de uiterst summiere formele uitwijzingsbeslissing dermate stereotiep is, stelt de Raad vast dat ze nalaat uiteen te zetten in welke mate de motivering stereotiep zou zijn nu zoals reeds hoger vastgesteld uitdrukkelijk wordt verwezen naar haar concrete situatie en het gegeven dat ze niet alle vereiste documenten heeft voorgelegd binnen de geldigheidsduur van de bijlage 41bis om aan te tonen dat ze aan de in artikel 61/7, § 1 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voldoet, hetgeen ze geenszins betwist.

Zodoende maakt de verzoekende partij een schending van artikel 119 van het vreemdelingenbesluit, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt niet te begrijpen dat ze pas op datum van 20 oktober 2015 de bestreden beslissing heeft ontvangen en pas na twee jaar uiteindelijk te horen kreeg dat ze het Belgisch grondgebied dient te verlaten, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen op 3 februari 2014 en inderdaad slechts betekend werd op 20 oktober 2015, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet inging op uitnodiging om kennis te nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij evenmin aan te treffen was op het opgegeven adres. Hoe dan ook, het feit dat tussen het nemen en betekenen van de bestreden beslissing een termijn van meer dan anderhalf jaar ligt, belet de verzoekende partij niet enerzijds kennis te nemen van de bestreden beslissing en haar inhoud en tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en schorsing bij de Raad in te stellen, en anderzijds toont de verzoekende partij niet aan op welke manier haar kritiek op de betekeningstermijn afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Een eventueel gebrek in de betekening tast de wettigheid van de beslissing niet aan en heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat zij op legale wijze haar leven in België opbouwde en door het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Ze stelt dat bij een weigering van een voortgezet verblijf lid 2 van artikel 8 van het EVRM in overweging dient genomen te worden en in de bestreden beslissing daaromtrent niets wordt gemotiveerd. De Raad wijst er op dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig dient te zijn. Er dient echter vastgesteld te worden dat de verzoekende partij voornamelijk een theoretisch betoog voert en nalaat te op enigerlei wijze uiteen te zetten waaruit haar gezins- en/of privéleven zou bestaan. Door louter te stellen dat ze op legale wijze haar leven opbouwde in België en pas na twee jaar te horen kreeg dat zij het Belgische grondgebied dient te verlaten, toont de verzoekende partij aldus geenszins een beschermenswaardig privé- en familieleven aan. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven kan de gemachtigde niet verweten worden geen belangenafweging te hebben doorgevoerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Verder dient de Raad te benadrukken dat waar de verzoekende partij een betoog voert rond het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in casu geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf en het dus om een eerste toelating gaat, zodoende dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is en het betoog niet dienstig kan aangevoerd worden.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat indien wordt uitgegaan van de aanvraag van 28 mei 2013 de termijnen reeds lang overschreden zijn en een machtiging tot verblijf dient afgeleverd te worden, stelt de Raad vooreerst vast dat hoewel op de bijlage 41bis wordt vermeld dat de verzoekende partij zich op 28 mei 2013 heeft aangemeld bij het gemeentebestuur om een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in te dienen krachtens artikel 61/7 van de vreemdelingenwet, artikel 61/7, § 3 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de beslissing over deze aanvraag ten laatste vier maanden na de datum van de overhandiging van het bewijs van ontvangst (met name de bijlage 41bis) moet worden genomen in het geval dat de machtiging wordt aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, wat in casu het geval is. De bijlage 41bis werd op 21 augustus 2013 aan de verzoekende partij overhandigd. Zodoende kan de verzoekende partij alleszins niet voorhouden dat de termijn zou beginnen lopen op 28 mei 2013. Bovendien wijst de Raad er op dat daargelaten de vraag of de termijn werd overschreden of niet, artikel 61/7, § 3, laatste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat als na afloop van de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de termijn van vier maanden, eventueel verlengd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing is genomen, de machtiging tot verblijf moet worden afgegeven “wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd”. Gelet op de bovenvermelde vaststellingen in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet alle vereiste documenten heeft voorgelegd binnen de geldigheidsduur van de bijlage 41bis (afgeleverd op 21/08/2013 en geldig 4 maanden) om aan te tonen dat ze aan de in artikel 61/7, § 1 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voldoet, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist, kan ze haar aldus ook niet dienstig beroepen op het bepaalde in artikel 61/7, § 3, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van het zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsverplichting niet aannemelijk. Ze toont ook niet aan dat er sprake zou zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel lijkt, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 november 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 31 januari 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 november 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP volhardt in de ontwikkelde middelen, zij heeft afdoende aangetoond dat de beslissing niet correct is genomen, daarenboven heeft ze twee jaar moeten wachten op de betekening van de bestreden beslissing, artikel 8 van het EVRM is geschonden. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”

2.2 Waar de verzoekende partij volhardt in de ontwikkelde middelen en betoogt dat zij afdoende heeft aangetoond dat de beslissing niet correct is genomen en dat ze daarenboven twee jaar heeft moeten wachten op de betekening van de bestreden beslissing en dat artikel 8 van het EVRM is geschonden, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat hierop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Door te blijven volharden in het verzoekschrift en de argumenten uit het verzoekschrift te herhalen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 28 november 2016 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 28 november 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU